

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVIII. - Štev. 33 (1415)

Gorica - četrtek, 12. avgusta 1976 - Trst

Posamezna številka Lir 150

Kongres „Cerkve v stiski“

Mednarodni kongres »Cerkve v stiski« je bil letos od 22. do 25. julija v »Hiši srečanja« v mestecu Königstein pri Frankfurtu v Zahodni Nemčiji. Bil je že šestindvajseti po vrsti. Udeležencev je bilo nad pet sto. Kongres se ni ukvarjal le s končnimi rezultati konference v Helsinkih leta 1975, ampak se je čutil prisiljenega obravnavati tudi izjave evropskih komunističnih partij konec junija letos v Vzhodnem Berlinu.

Tam je bilo rečeno, da igrajo v boju za pravice delavstva, kakor tudi za demokracijo in mir, veliko vlogo široke katoliške množice, pripadniki drugih krščanskih verstev in verniki drugih religij. Zato se komunisti nujno zavedajo potrebe razgovora in skupnih akcij z njimi.

Nasproti komunistični taktiki, ki vabi »široke katoliške množice k skupnim akcijam«, kongres »Cerkve v stiski« ugotavlja, da gre le za goljufivo igro, da se uničijo osnove svobode in človečanskih vrednot. Kjer koli imajo komunisti popolno oblast, ni več strpnosti do Cerkve ali dialoga z njo. Državne oblasti in partije se ga izogibljajo; tudi višji dušni pastirji se ne morejo dovolj svobodno izraziti. Onemogočen jim je medsebojni razgovor in s člani njih občestva. Zakonitost je samo navidezna, saj je Cerkve neprestano pod vsemogočeno kontrolo in pritiskom države. Obiskovanje verojke, službe božje, javno priznavanje k Cerkvi, vse to že vernike izpostavi raznovrstnemu šikaniranju.

Kongresa se je udeležil tudi apostolski nuncij v Zahodni Nemčiji nadškof del Mestri. Njegova prisotnost je dala udeležencem občutek, da je papež z njimi. Kdo pozna bolj »Cerkve v stiski« kot prav on? In kdo govori o tej Cerkvi večkrat in s poudarkom kot prav on?

POROČILA

Letos je bilo govora o Albaniji, Bolgariji, Romuniji in Češkoslovaški. Poročila o drugih deželah pridejo na vrsto prihodnje leto, ker je letos manjkalo časa. Vendar je bilo o Slovencih in Hrvatih govora v delavnem krogu. Pri Slovencih se je razpravljalo zlasti o že »slavne« verskem zakonu, ki prepoveduje vsako dobrodelno in organizacijsko delo izven bogoslužnih prostorov.

ALBANIJA je prva, po ustavi brezbožna država na svetu, saj je v njej rečeno, da ne priznava nobene religije. Zato tudi otrokom ni več dovoljeno dati imen, ki imajo verski značaj. Letos je borba proti veri dosegla svoj višek. Najprej so odpravili duhovništvo kot ustanovo, postopoma so uničili vse cerkve in bogoslužne prostore. Toda vera živi naprej, čeprav v katakombah, zlasti pri mladih.

BOLGARIJA izvaja sicer bolj umerjeno borbo proti veri kot je to primer v Sovjetski Rusiji, kar je razumljivo, saj je bila vera tista sila, ki je narodnostno ohranila Bolgare v dobi, ko so bili pod Turki. V februarju leta 1974 se je brezbožna propaganda okrepila. S pritiskom se je poskušalo nadomestiti cerkvene obrede, vendar ni bilo posebnega uspeha. Tudi brezbožna šola je na nizki stopnji in ne more biti opora ateizmu. Vse dosedanje preiskave so pokazale, da je vera ostala v odraslih in tudi mladini ni tuja.

ROMUNIJA. O nobeni državi ni toliko svojiskih mnenj kot o Romuniji. Katolčanov je kakih 3 milijone in od teh je dobra polovica vzhodnega obreda, ki so bili leta 1948 s silo priključeni v pravoslavno Cerkev, vsi škofje vzhodnega obreda pa so umrli v ječi. Danes je katoliška Cerkev vzhodnega obreda prepovedana, češ da se je prostovoljno vrnila v pravoslavlje. Kar je vernikov rimsko-katoliške Cerkve, večinoma pripadajo narodnim manjšinam kot so Nemci in Madžari. Od petih škofij ima samo ena rezidenčialnega škofa, kjer je tudi bogoslovna šola za duhovnike. Katolici nimajo nobenega časopisa, vsi redovi so prepovedani.

ČEŠKOSLOVASKA doživlja od lani nekak notranji mir. Minile so čistke in politični procesi, tudi življenjski standard se je nekaj dvignil, vendar so ljudje prestrašeni in se posvečajo le zasebnemu življenju. Država se trudi, da bi življenje Cerkve omejila, a se vernost počasi dviga. V partiji stalistični del glasno protestira proti vsakemu pojavu religije. Tudi list »Ateizmus«, ki je sicer na nizki ravni, hoče nadaljevati stari boj proti religiji, vendar se zdi, da nima vlada posebnega interesa, da bi kakor koli kršila notranji mir.

PREDAVANJA

Skoraj vsa predavanja so bila o sredstvih obveščanja in o vplivu, ki ga imajo na človeka. O tem so govorili prof. dr. M. Schmolke iz Salzburga, prof. dr. J. Pieper iz Münchna, ki je razpravljal o zlorabi jezika, ki je tudi zloraba moči in oblasti, ter J. Stingl, predsednik zveznega urada za delo v Nürnbergu, ki je podčrtal človekovo odgovornost pri uporabi modernih sredstev obveščanja.

Msgr. E. Klausener iz Berlina je primerjal dve škofjski sinodi, tisto v Würzburgu v Zahodni Nemčiji in ono v Dresdenu v Vzhodni Nemčiji. Na prvi je bilo govora o cerkvenih strukturah, na drugi o veri.

Zastopnik organizacije Združenih narodov pri komisariatu za begunce v nemški vladi je poročal o problemu beguncev, ki jih je vsako leto najmanj deset tisoč.

Urednik pri dnevniku »Frankfurter Allgemeine Zeitung« za zunanjo politiko dr. G. Gillesen je govoril o svobodi poročanja kot je bila lani poudarjena v Helsinkih. Vse, na kar je pristala Sovjetska zveza, je pristala le s težavo in skuša čim bolj zožiti. Vsa načela, ki so vodila konferenco, razlaga na način, ki je njej v prid. To so vprašanja družine, pospeševanja turizma, svobodno obveščanje vzhodnoevropskih narodov in svobodno poročanje o teh narodih. Sovjetska zveza se trudi, da bi vse to omejila in izvotila.

Zaključno besedo je imel znani p. Werenfried van Straaten. Dejal je, da je stiska v Cerkvi trajna. Preganjanja vernikov, sekularizacija in notranji razkroj puščajo Zapad brezbržnega, ki se raje družijo z morilci kot z Bogom. Nedolžno prelito kri preganjanih prepušča trgovcem in diplomatom, ki o tem molče. Vsa pisma o tem, ki prihajajo na Združene narode, mečejo v koš, enako pri Svetovnem svetu Cerkva. Priče smo škandalu, da bratje po veri pozabljajo tiste, ki so najboljši in najbolj zvesti.

Ob dejstvu, da je skoraj ves svet postal brezbožen, da smo mi sami Boga zapustili in živimo »brez Boga«, nastaja upanje, da bo Kristus spet zbral izgubljeno čredo svojega Očeta. Bog bo prišel nazaj, če mu damo v svojem srcu prostor, ko sprejmemo njegovo zapoved ljubezni.

Seveda je imel kongres kot vsako leto večere molitve zlasti za narode s komunističnimi režimi. Tudi letos so Ukrajinci pripravili svoj večer, bilo je vzhodno bogoslužje in lepa premissiževanja pri vsakdanji maši.

Msgr. Ignacij Kunstelj

Sestanek deželnih tajništav strank ustavnega loka v Tricesimu

Prejšnjo soboto je bil v Tricesimu sestanek deželnih tajnikov in načelnikov svetovalskih skupin oz. predstavnikov strank DC, PSDI, PSI, PRI, PLI, PCI, Slovenske skupnosti in Furlanskega gibanja (MF). Na dnevnem redu razgovorov je bila predvsem razprava o pobudah v korist po potresu prizadetih področij tako na deželni kot na državni ravni. Predstavniki omenjenih strank pa so tudi obravnavali splošne politične probleme v deželi. V tem okviru je Slovenska skupnost podčrtala problem zaščite slovenske manjšine v Italiji in to še posebej v zvezi z ratifikacijo osimskega sporazuma.

Ameriški narod pred evharističnim Bogom

Ves mesec julij so trajale v Severni Ameriki slovesnosti ob dvestoletnici te mogočne države. Tudi ameriški katoliki, ki jih je 48 milijonov, so hoteli dati svoj prispevek k tem proslavam. Odločili so se pripraviti v mestu Philadelphia mednarodni evharistični kongres, enainštirideseti v svoji vrsti.

Tisti dan, ko so se v Montrealu končale olimpijske igre, t. j. 1. avgusta, se je 350.000 vernikov udeležilo otvoritvene procesije, v kateri so ponesli Najsvetejše iz philadelphijske stolnice v umetnostni muzej, pred katerim so postavili oltar za evharistični blagoslov.

POTEK KONGRESA

Otvoritveni dan kongresa se je začel opoldne v katedrali sv. Petra in Pavla ob navzočnosti papeškega legata kardinala Jamesa Knoxa, nadškofa iz Philadelphije kardinala Johna Krola, 30 drugih kardinalov, 24 nadškofov, 150 ško-

Znak 41. mednarodnega evharističnega kongresa v Philadelphiji

fov, 250 duhovnikov, številnih redovnikov in redovnic, predstavnikov civilnih oblasti, med katerimi sta bila na častnem mestu princ Ranieri in njegova žena Grace iz kneževine Monaco.

Osrednja misel kongresa je bila »Kruh človeštva in lakota sveta«. Okrog te misli so se vsak dan vrstile teme, že naprej določene v razmišljanje.

Prvi dan je bilo govora o telesnem kruhu, ki ga tolikim manjka po svetu, kar povzroča lakoto in tisoče žrtev, ki vsak dan zaradi nje umirajo. Med govorniki so bili znani borec proti socialnim krivicam in za pravično razdelitev zemeljskih dobrin nadškof Helder Câmara iz Brazilije, kardinal iz Karačija v Pakistanu nadškof Cordeiro, general jezuitskega reda p. Arrupe, med prisotnimi pa m. Terezija iz Kalkute v Indiji.

Človeštvo pa ni lačno samo kruha, temveč tudi ljubezni pravice in svobode. M. Terezija je svoj čas izrekla globoko misel: »Ko sem stopila v redovno kongregacijo, sem mislila, da je moje poslanstvo spreobračati ljudi; kasneje sem pa odkrila, da je moje poslanstvo ljubiti ljudi. S tem da

jih ljubim, jih namreč spreobračam.«

Končno je človeštvo lačno Boga. V središču vsega zemeljskega dogajanja stoji Kristus, ki je človeštvu sam sebe dal v jed in pijačo. Človek, ki živi iz evharistije, bo v njej našel moč za pravilno vrednotenje zemeljskih dobrin, moč za takšno življenje, ki zagotavlja nesmrtnost pri Bogu in pripravljenost, da bo zemeljske dobrine delil z bratom v stiski.

Drugi dan, ponedeljek 2. avgusta, je bil posvečen družini v zvezi z evharistijo in lakoto človeštva. Med govorniki sta bila tudi Ranieri in Grace Kelly iz kneževine Monaco ter jezuit Charles Gallagher, pobudnik »Zakonskih srečanj«.

Tretji dan, v torek, so bili na vrsti trpeči in njih problemi v današnjem svetu, v sredo duhovniki in redovniki, v četrtek revna ljudstva, v petek se je razpravljalo o mladih in z mladimi, sobota je bila posvečena ljudstvom vsega sveta. Sklepni dan kongresa, 8. avgust pa je potekel v znamenju »resničnega kruha, ki je prišel iz nebes«.

Zaključitvenih svečanosti kongresa se je udeležil tudi ameriški predsednik Ford, ki je po veri protestant. V pozdravu na udeležence je dejal, da je »kongres izraz težnj vseh sveta po miru in razumevanju«. Nato je dodal: »Delimo z vami vašo zaskrbljenost ob rastočem nespoštovanju do življenja.« Pri tem je mislil na splav, ki ga Cerkev odločno odklanja. »Družina — je še dejal — ima svojstveno in nenadomestljivo poslanstvo. Ni primerne nadomestila za očeta, mater in otroke, ki so povezani v skupni ljubezni. Nobena vlada, pa naj ima še tako dobre namene, ne bo mogla v tem redu stvari nadomestiti družine.«

SLOVENC NA KONGRESU

Znano je, da je slovensko skupino na kongresu vodil škof dr. Janez Jenko. Prvič so se slovenski verniki javnosti pokazali v nedeljo 1. avgusta pri otvoritveni procesiji, ko so pritegnili nase pozornost s svojimi lepimi narodnimi nošami. Procesija je potekla v morju luči, ki so jo razširjale utripajoče sveče v rokah udeležencev.

V torek 3. avgusta je nastopil na evharističnem slavu slovenski moški pevski zbor iz Bridgeporta, v soboto, 7. avgusta, na dan ljudstev vsega sveta pa so se Slovenci zbrali v cerkvi sv. Frančiška, kjer so prisostvovali slovesni sv. maši. Vodil jo je škof dr. Jenko, somišale pa sta prijatelja Slovencev

škof Salatka, naslednik škofa Baraga in škof Hickey.

S svojo prisotnostjo so se tako tudi ameriški Slovenci hoteli zahvaliti Bogu za vse dobro, ki so ga bili deležni v ameriški državi. So pa tudi sami po naših misijonarjih, spomnimo se le na Baraga, Pirca, Mraka, Vrtina, in po naših izseljencih s svojo pridnostjo, vernostjo in delavnostjo vplivali na verski, kulturni in materialni razcvet ameriške dežele.

DUHOVNA PRISOTNOST SV. OČETA

Sv. oče Pavel VI. je izbral za kraj svoje povezave z zaključkom evharističnega kongresa mesto Bolsena, ki spada v škofijo Orvieto. V Bolseni je poleti 1263 prišlo namreč do znanega »bolsenskega čudeža«. Neki duhovnik iz Prage je v Bolseni na potu v Rim maševal, pa ob posvečenju kruha podvomil v navzočnost Jezusa pod podobo kruha. Ko je hostijo prelomil, je iz nje pritekla kri, ki je oškropila korporal (beli prtič). Ta korporal hranijo sedaj v orviški stolnici.

Sv. oče je prispel iz Castel Gandolfa, kjer je na počitnicah, s helikopterjem. Oltar so mu pripravili na stopnišču pred cerkvijo »bolsenskega čudeža« na trgu sv. Kristine.

Po evangeliju je v italijanščini dejal: »Mi vsi smo ta hip po skrivnostnem čudežu znanosti in tehnike (njegovo mašo je televizija po satelitu naravnost prenašala v Philadelphio) povezani z zaključnimi svečanostmi kongresa. Ta naša povezanost pa ni le televizijska, temveč duhovna, saj nas povezuje sam Kristus, edini resnični kruh. Človek je bitje, ki ima neprestano lakoto in žejo, ker je pač sam sebi nezadosten. Potrebuje navadnega kruha, ki ga hrani, pa tudi izrednega kruha, Kristusa, s katerim si odpira večnostna obzorja.«

Preden je sv. oče dal blagoslov ob koncu maše, je z mitro rimskega škofa na glavi prebral v angleščini posebno poslanico, namenjeno udeležencem kongresa. Nato ga je helikopter znova ponesel v Castel Gandolfo.

PRIHODNI TEDEN NAS LIST NE BO IZSEL. Da damo našim uslužbencem možnost vsaj kratkega odmora in v skladu z že dolgo tradicijo, da naš list v zvezi s srednjoletnimi počitnicami (ferragosto) ne izide, naš list v četrtek 19. avgusta ne bo izšel. Naši bralci ga bodo prejeli spet v četrtek 26. avgusta. Zaradi srednjoletnih počitnic bo zaprta tudi uprava našega lista in sicer od petka 13. avgusta do vključno ponedeljka 23. avgusta.

41. mednarodnega evharističnega kongresa v Philadelphiji so se med drugimi znanimi osebnostmi udeležili tudi m. Terezija, apostol sirot v Indiji (na levi), knežji par iz Monaca Ranieri in Grace Kelly (v sredi) ter veliki borec za pravice človeka nadškof Helder Câmara

Slovenski zamejski Jamboree 1976

Letošnji Jamboree je gotovo največji in najpomembnejši dogodek v zgodovini slovenskega skavtstva v zamejstvu, zato je prav, da mu posvetimo nekoliko več pozornosti in mu odmerimo večji prostor v našem časopisu.

Obrnili smo se na predstavnike raznih podtaborov (veliki skupni tabor je namreč sestavljalo pet podtaborov: tržaški skavti, tržaške skavtine, koroški skavti, goriški skavti in goriške skavtine) in vsakdo nam je podal vtise, ki jih je imel ob takem ali drugačnem tabornem delovanju, spregovoril je o trenutkih, ki so se mu najbolj živo vtisnili v spomin.

Mogoče ne bomo podali tu popolne in celotne slike svojega štirinajst dnevnega skupnega življenja, vendar si bomo prav gotovo priklicali v spomin in predstavili vsem bralcem najlepše trenutke in najuspešnejše delo svojega taborjenja. Nekaj vtisov bomo objavili še prihodnjič.

Kot je bilo že povedano, so Jamboree organizirali naši tržaški bratje v počastitev 25-letnice svojega obstoja, zato smo jih zaprosili, da bi nam spregovorili o zamisli in pripravih na to veliko srečanje, o cilju, ki so si ga zastavili in še o tem, ali so z uspehom tabora zadovoljni.

Načrte pa nam je prekrizal strašni potres. Zato zelo dolgo ni bilo mogoče natančno določiti kraja in časa jamboreeja. Nameravali smo taboriti kje med našimi Julijci, a smo se raje umaknili iz potresnega področja v čudovito dolino, ki pa ni tako »naša«. Veliko energij je šlo tudi za pomoč potresnemu področju in za pravo delovnih taborov, ki bodo ves avgust v Beneški Sloveniji.

To smo določili na skupnih deželnih sejah in na srečanju starejših predstavnikov vseh povabljenih skupin, ki je bilo na Sv. Višarjah in v Zabnicah. Določili smo, da bo imela vsaka skupina svoj podtabor s samostojnim življenjem, saj je za veliko število udeležencev nemogoče učinkovito popolnoma skupno življenje. Udeležencev pa je bilo nad 200. Med podtabori naj bi bile izmenjave vodov, več dejavnosti pa naj bi bilo skupnih. Za javnost, starše, stare člane in goste pa naj bi bil poseben nedeljski program, saj je praznik tržaške skavtske organizacije in zamejskega skavtstva praznik tudi za vso manjšino, sredi katere delujemo.

Ko gledamo na potek tabora, smo zadovoljni. Zbližal nas je in povezal v veliko družino, izpeljali smo program, če-

tinje iz Sv. Križa, Opčin in Trebč so zapeli vsak svojo vaško himno in uprizorili nekaj škečev v zvezi s svojo vasjo. Sv. Ivan, mestni predel, se je predstavil z recitacijama v svetoivanskem narečju pesnice Marije Mijot. To je bilo vendar bolj živahno in Goričani in Korošci so navdušeno ploskali. Med vsako točko smo zapeli kako pesem, da je bilo bolj veselo. Spored je pozivljaval tudi ansambel »Juhuh«, ki ga sestavljajo trije skavti. (Medtem je že spremenil ime).

Sledili so trije prizorčki iz tržaškega življenja: eden o doslednem slovenstvu (gospod X ali Samo Pahor), drugi o neinformiranosti Slovencev onstran meje (Ljubljanka, ki pride v eno izmed tržaških trgovin kupovat ter se trudi govoriti v polomljeni italijanščini. Ne more se prečuditi, kako slovenski prodajalec »Zastop slovensk«), tretji prizorček pa je bil karikiran prikaz letošnjih Cankarjevih proslav.

Med pesmijo in smehom se je večer polagoma umiril v duhovno misel, ki sta jo povedala duhovni vodji Tone Bedenčič in Franc Vončina.

tinj, ki so v baletnih gibih za zasenčenim platnom ter na prizorišču zgovorno odigrale duhovno misel.

Dogajanje je spremljala glasba in odlomki iz svetega pisma, oboje posneto na magnetofonskem traku. Kar zadeva vsebino, je šlo za dve nasprotujoči si obliki, kako usmeriti svoje življenje. Ali lačne nasititi, bolne obiskati, nage oblačiti ali pa se prepustiti vrtincu sebične težnje po lastni koristi. Med dogorevajoče veje pa je stal zapičen križ iz vej, velik v svoji simboliki.

SAJ KOROŠKA JE SLOVENSKA, BREZ SLOVENCEV KOROŠKE NI

Svojevtrstno prisrčen je bil ravno koroški večer. Morda zato, ker smo se takrat že vsi ali skoraj vsi poznali. Ko pa se poznaš, ti je v družbi toliko prijetneje.

Večer je bil sestavljen iz samih smešnic. Najbolj mi je ostala v spominu tista, kako Avstrijci štejejo Slovence.

Prvi: »En Nemec in še en Nemec sta dva Nemca, kajne?«

Drugi: »Tako je.«

Prvi: »Dva Nemca in še en Nemec so trije Nemci.«

Drugi: »Ja, ja.«

Prvi: »Dobro. Zdaj pa Slovenci. En Slovenec krat en Slovenec — to je en Slovenec.«

Med enim in drugim škečem nam je tržaški skavt Rudi-Delavni gams prebral izide športnega dne. To je bilo neprekinjeno vreščanje. Če je bil zmagovalac Tržačan, smo začeli Tržačani navijati zanj, prav tako Goričani in Korošci za svoje. Tudi temu večeru je sledila duhovna misel, ki jo je pripravil koroški skavt.

A MI SE BOMO SREČALI, SE VIDELI SE KDAJ, NASVIDENJE ...

Zrem v nebo. Polna luna se mi smehlja in zvezde se bleščijo kot biseri. Obdaja me gorska narava, odeta v črno noč. Iz daljave se oglašajo sova. Straža ob meni že sanja. Tudi name preži spanec. Najraje bi zakinkala še sama, a mi razburjenost tega ne dopušča. Misl mi noče ostati v sedanjosti in beži k tabornemu ognju, ki se je končal nekaj ur pred tem.

Starši so se že odpravljali domov, mi pa, kot bi bili zvezani z nevidnimi verigami prijateljstva, smo posedli k ognju in zapeli ob spremljavi kitar. Pesmi so se nam vedno teže in žalostneje dvigale iz grl, dokler se niso v očeh zablesteli prve solze. Se zadnjič smo se skupinsko slikali in že je avto zabrnul ter odpeljal nekaj skavtov in skavtinj. Ker solz ni bilo konca, smo se preostali tolažili med sabo, a to nas je spravilo v še večjo žalost.

V bližnjem šotoru nekdo zasmrči. Čas je, da zamenjamo stražo. Misl na taborni ogenj se še vedno budi v meni. Zgrabim luč in stečem proti kraju, kjer je gorel ogenj. Med pepelom tlijo kosci lesa; dodam nekaj drv in ogenj je spet prižgan. Plamen se dvigne in ob tem pogledu se zamislim. V spominu znova vidim verigo ob Pesmi slovesa in zaslisim besedilo... otožen je naš spev, podobno smrti je slovo. A mi se bomo srečali, se videli še kdaj, nasvidenje...

Sodelovalo so: Vesna Bajc, Norka Rauber, Sonja Levstik in Martina Repinc

Taborno življenje bi bilo nepopolno, če bi zmanjkalo športno delovanje in izlet. Sploh je temu udeleževanju posvečena največja pozornost, saj je z življenjem v

naravi nujno povezana odpornost in žilavost vsakega člana. To pa si lahko pridobimo le s športom. Na letošnjem Jamboreeju je bil cel dan posvečen raznim tekmam med skupinami. Posebno so se izkazali goriški skavti, pa tudi tržaške skavtine in Korošci niso zaostajali. Kaj več o tem nam poročajo goriški skavti.

DAN OLIMPIAD NA SLOVENSKEM ZAMEJSKEM JAMBOREEJU

Ker skavt ljubi naravo in zdravo življenje, ne more mimo tega, da se tudi na taboru športno udeležuje: od tradicionalnih športnih panog do daljših ali krajših izletov. Zato smo tudi mi na našem jamboreeju organizirali svoje olimpiade, čeprav v skromnejši obliki kot one ki so se odvijale prav takrat v daljnem Montrealu.

Na naši olimpiadi niso nastopali svetovno znani športniki, a kljub vsemu ni bila nič manj doživeta. Številni gledalci-skavti so z navdušenjem navijali in burno ploskali zmagovalcem, tako da v naslednjih dneh niso imeli niti več glasu.

V sredo, 28. julija, so se odvijale v dopoldanskih urah eliminacijske tekme v posameznih podtaborih. Po kosilu pa je napočil čas končnega tekmovanja. Skavti in skavtine, Tržačani, Korošci in Goričani smo se zbrali na prostoru, ki je bil za to določen.

Naši »atletci« so se drug za drugim pomerili v naslednjih panogah: tek na 100 metrov, štafeta 4x100 m, tek v vrečah, skok v višino in met krogle. Najboljše uspehe v moški skupini so dosegli goriški skavti, med skavtinjami pa so bile najboljše Tržačanke. Naša olimpiada se je končala s skupnim tekom čez drn in strn vseh nastopajočih in navijajočih skavtov.

Ker na naši olimpiadi ni bil zastopan nogomet in ker nismo mogli mimo tega športa, ki je tako priljubljen pri naši mladini, smo organizirali srečanje z domačim nogometnim moštvom iz Clauta. Toda, kljub vsem naporom naših skavtov, nam sreča ni bila preveč naklonjena, zato se je srečanje precej klavrno zaključilo za našo skupino.

V dneh taborjenja smo skavti pripravili tudi nekaj celodnevni izletov. Tako smo npr. skavti goriških vodov jelenov in nosorogov skupno s skavtinjami odšli v ponedeljek 26. julija peš na izlet v dolino Cimoliana do kočice Pordenone, ki stoji na 1205 metrov nadmorske višine. Na poti smo se pobratili s skavti iz Padove, ki so tam taborili.

Ostali naši bratje so isti dan bili na celodnevni izletu v Longaronu, ki je pred 13 leti doživel tisto strašno noč opustošenja, ko se je s poboja gore Toc odtrgal ogromni plaz zemlje, zgrmel v nabiralo jezero in povzročil silni pljusek vode, ki je izbrisal Longarone. Zvečer smo se v šotorih še dolgo pogovarjali o vtisih z obeh izletov.

M. N.

Prav gotovo ste opazili, da manjka med raznimi poročili še poročilo naših koroških bratov. V opravičilo naj povem to, da so se Korošci nekaj dni prej poslovili od nas in da jim je bilo v zadnjem trenutku nemogoče napisati svoje vtise o poteku Jamboreeja.

Srečanje in življenje s Korošci je bil za nas vse edinstven dogodek. Nekoliko negotovo in skoro radovedno smo čakali (Nadaljevanje na 3. strani)

Prof. Theuerschuh, ustanovitelj in starešina tržaških skavtov, govori ob zaključku jamboreeja (na desni). Goriške skavtine v prijateljskem razgovoru (na levi)

KAKO JE PRISLO DO JAMBOREEJA

Bilo je lani na taboru pri Sv. Katarini v Kanalski dolini. Taborila je skupina tržaških skavtov, na obisku pa so bili bratje iz Gorice in skavtine. Govorili smo o poteku tabora in o bodočih načrtih. Beseda je dala besedo in padla je zamisel o zamejskem jamboreeju.

Jamboree je za vsakega skavta privlačna beseda. To je slikovit naziv spornega izvora za mednarodne tabore, ki se vsaka štiri leta vrstijo po svetu. Tam se srečajo skavti vseh jezikov, narodnosti, verolpovedi, kultur. To je praznik bratstva, ki mu je bil pobudnik že ustanovitelj skavtstva Robert Baden-Powel leta 1920.

Tržaški skavti so bili leta 1963 na obisku jamboreeja na Maratonskem polju v Grčiji. Še danes živi ta obisk v tradiciji tržaških skavtov in v njihovem izročilu. Pozneje smo skušali še iti na jamboree, a to ni bilo mogoče, ker slovenskih skavtov v Italiji nečejo sprejeti v italijansko skavtsko federacijo, kar je pogoj za mednarodno priznanje in za uživanje pravic, ki so s tem povezane.

V Trstu smo o zamisli še govorili. Zdelo se nam je najprimernejša in najbolj »skavtska« proslavitev 25-letnice ustanovitve Slovenskih tržaških skavtov. Jamboree bi bil tako mogočna mladinska prireditev, še pomembnejše pa bi bilo to, da bi se končno znašli na skupnem tabornem prostoru bratje in sestre s Tržaške, Goriške in Koroške. Stiki med nami so bili včasih dobri, pozneje je vsaka organizacija iskala svojo pot in smo se malo oddaljili.

Zdaj imamo Slovenci v Italiji Slovensko zamejsko skavtsko organizacijo in ta jamboree pomeni prvo skupno dejavnost večjega obsega, sunek, ki nas bo pogljal na novo pot večje povezanosti. S koroškimi brati pa želimo imeti dobre stike, saj nas družijo ista narodna pripadnost, manjšinska ogroženost, vera, skavtski ideali.

Ko smo se v Trstu navdušili za jamboree, smo na skupni seji na deželni ravni preverili možnost izvedbe tega načrta.

prav ga je motil dež. Koroški bratje so že dali pobudo za jamboree na Koroškem ob njihovi 20-letnici čez tri leta. Sicer pa se bližajo tudi druge lepe skavtske obletnice v zamejstvu. Eno je gotovo: prijateljskih vezi in povezanosti ne smemo več pretrgati!

Tržaški skavt

Taborni ognji so največje doživetje vsakega tabora. Zlasti se prevzamejo tiste, ki so prvič na taboru in niso še imeli priložnosti, da bi v tako velikem številu sedeli okrog ognja, kjer bi jih družila skupna pesem in skupno bratsko življenje. Tržaške skavtine so nam obširno poročale o velikih tabornih ognjih na letošnjem Jamboreeju, o vtisih, občutkih in seveda ganotju, ki nujno spremlja taka doživetja.

VTISI OB TABORNEM OGNJU

Morda so nam izmed vseh tabornih ognjev še najbolj ostali v spominu tisti, ki smo jih prebili skupaj z brati in sestrami iz Gorice ter z brati Korošci. Da bi večeri res uspeli, smo bili že prej domnjeni, da vsaka izmed treh skupin pripravi spored za en večer. Petje in veselo razpoloženje smo poskušali izmenoma obarvati s pokrajinskimi oziroma krajevnimi značilnostmi Koroške, Goriške in Tržaške.

Izbor zabavnih točk smo nato predstavili na zaključnem tabornem ognju tudi staršem in drugim gostom, ki so se prijazno odzvali našemu vabilu.

MI SMO MI, MI SMO MI, MI SMO IZ TRSTA DOMA

Prvi skupni večer je bil tržaški večer. Sestavljen je bil iz resnega in iz smešnega dela.

Slišali smo dramatiziran odlomek iz knjige »Vinograd rimske cesarice« pisatelja Alojza Rebule, ki je govoril o problemu dvojezičnosti v naših krajih. Prizor je bil posvečen koroškemu bratom, ki danes izmed vseh zamejskih Slovencev najteže okušajo zapostavljenost.

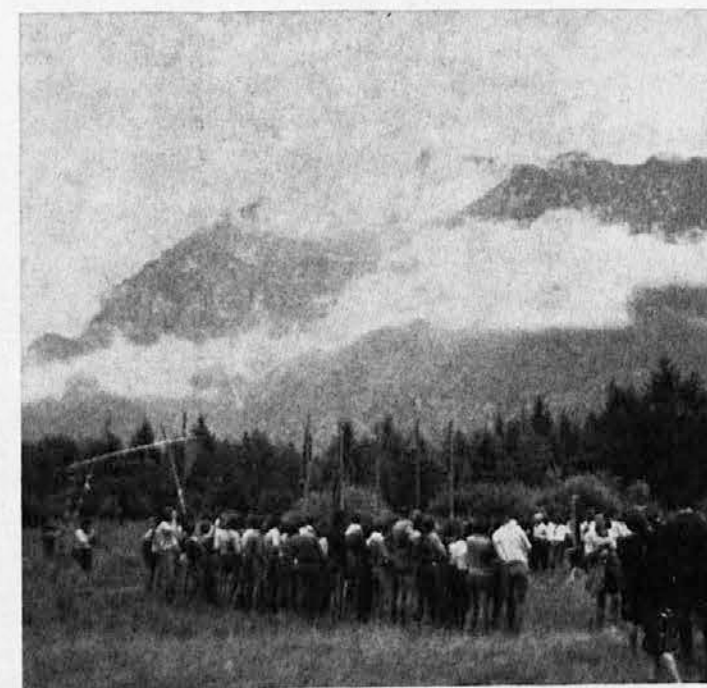
Sledil je prikaz kraške pokrajine iz pesmi slovenskih tržaških pesnikov. Končno je nastopil smešni del. Skavti in skav-

ALE' GORICA, ALE' GORICA, ALE', ALE', ALE'

Goriški večer je bil kar se da zabaven. Komaj smo se oddahnili od smeha nad eno točko, že nas je potegnil za sabo krohot nad drugo. Goriške skavtine in skavti so si zamislili okvir, ki je dajal večeru ton in obenem povezoval posamezne slike. To je bil televizor-leseno ogrodje, iz katerega so prihajali nastopajoči.

Duhovite reklame, pikra poročila o skavtskem življenju, ogleda vredna vremenska napoved, nekaj prizorov z olimpijade (dviganje uteži, boks), vmes pa smešnice. Zelo lepa je bila tudi modna revija, ki so jo pripravile goriške skavtine, bodisi zaradi originalnih oblek iz krep papirja kot zaradi živahne povezave. Pa spet reklama: »Števerjansko vino, hig, najboljšo hig, vino«.

Goriške skavtine in skavti so nastopili tako sproščeno, kot bi se ob izvajanju prav tako kot mi zabavali tudi oni sami. Kdo ve, morda so se res! Na koncu pa nas je vse očaral prizorček goriških skav-

Skavti pri skupni maši

Somaševanje na taboru: somašujeta Tone Bedenčič in Jože Vidic

Srečanje s prof. Antonom Paušičem

Ni lahko srečati človeka, ki bi se pri devetdesetih letih samostojno premikal po mestu, hodil na izlete, v gledališče in bil tako mladosten kot je prof. Anton Paušič. Srečala sva se ob kavi pri De Rocco. Takoj se mi je opravičil, da črna pod očesom ni nič hudega ampak samo posledica padca na izletu z barko. Mislim, da je že to znak, da se ne tišči na zapčku.

Zanimiv, vesele narave in zelo zgovoren: to je vtis, ki sem ga dobila pri tem srečanju. Prav je, da človek pri devetdesetih letih pove kaj o sebi, zato sem mu postavila nekaj vprašanj.

Gospod profesor, kakšna je bila vaša mladost?

Rojen sem bil, kot ste že izračunali, pred 90 leti in sicer 7. avgusta 1886 v Lokah, ki so spadale pod cerkveno občino Kromberk v družini z devetimi otroki, od katerih sta dva umrla v rani mladosti. Ko mi je bilo osem let, mi je umrl oče.

Kdo vas je napotil, da ste šli v tistih časih študirat?

Starejši brat se je šolal v Gradcu za čevljarja in po njegovi zaslugi sem postal študent.

Kam ste šli najprej študirat po končani šoli v domačem kraju?

Najprej sem prišel v Gorico in sicer v slovensko vladnico, ki je bila v pritličju stare skupne nemške gimnazije (danes je tu državna knjižnica). Namesto v četrti letnik vladnice sem stopil v pripravnico, ki je bila že dodeljena za Slovence na gimnaziji (s ponosom mi je povedal, da je bil vseskozi odličnjak in tak tudi pri maturi).

Vam je ostal morda v spominu kak te-danji profesor?

Seveda, največji tedanji pedagog Poniž.

Za vsakega študenta, ki ne študira v domačem kraju, postane problem stanovanje. Kje ste vi prebivali, ko ste študirali v Gorici?

Prvo leto na vladnici pri bratu čevljarju, tretji razred pripravnice in prvo gimnazijo v slovenskem Alojzijevešču, v drugi gimnaziji pa smo bili sprejeti z župnikom Pahorjem, sodnikom Bogatajem, msgr. Torošem in sodnikom Ščuko iz Opatije v semenišču.

Kakšne spomine imate iz tega zadnjega obdobja?

Dobre. Imeli smo odličnega ravnatelja msgr. Castelliza, ki je bil dober pedagog in se ni nikoli dotaknil nobenega študenta tudi če je zaslužil, kar je bilo v tistih časih nenavadno.

Kam ste šli po končani maturi?

Leta 1906 sem odšel na Dunaj študirat na filozofsko fakulteto. Program je obsegal matematiko, fiziko, kemijo, prirodopis in jezike. Iz prvih treh sem diplomiral po štirih letih.

Zanimala bi me vaša profesorska življenjska pot.

Moje prvo mesto je bilo na učiteljski v Gorici in sicer za matematiko, nato sem odšel na nemško gimnazijo. Leta 1919 sem šel poučevati matematiko in fiziko na realno v Idrijo. Ko so šolo zaprli in je večina profesorjev odšla v Ljubljano, sva šla s prof. Andrejem Budalom poučevati na srednjo šolo v Videm. Za časa fašizma sem imel težave s staležem kot vsi slovenski profesorji. Leta 1930 sem služboval na strokovni šoli v ulici Roma, nato v Fogliano, od leta 1947 do leta 1956 pa sem bil kot profesor in ravnatelj na slovenski strokovni šoli v Gorici.

Kje ste preživeli prvo svetovno vojno?

Ker sem opravil leta 1911 redno vojaško službo na Dunaju, sem dobil leta 1915 vpoklic k vojakom na Dunaj in sem bil odposlan z madžarskim bataljonom na tirolsko fronto. Leta 1916 sem bil hudo ranjen v Val Sugana. Operirali so me v Innsbruchu in od tu so me poslali na okrevanje v Prago. Obljubili so mi, da bom imel odslej lahko službo. Ta pa ni bila prav taka; moral sem prenašati ranjence čez reko Piave.

Kako pa ste si po vojni uredili življenje?

Preselil sem se v ulico Morelli 3 in se poročil; rodilo se mi je šest otrok, od katerih so še trije živi.

Ko sem ga ob koncu vprašala, kako preživlja svoje dneve in kakšen je njegov odnos do ljudi in skupnosti, kateri pripada, mi je odgovoril: »Veliko berem in prijatelj mi je vsak pošten Slovenec.«

Za šalo sem ga vprašala še po receptu za dolgo življenje, pa mi je odgovoril: »Veliko hodi, malo jej in še to malo slano in tudi če pokadiš ceno cigareto in popiješ kozarček vina ali dva, lahko vseeno dosežeš devetdeset let.«

Ob slovesu sem zaželela g. profesorju, da bi se lahko razgovarjala tudi ob stoletnem jubileju.

Zapisala Marilka Koršič

S TRŽAŠKEGA

Sporočilo javnosti

Kot kmetovalci, včlanjeni v Zvezo neposrednih obdelovalcev v Trstu — Coldiretti — smo pred štirimi leti prevzeli v njej razne funkcije in to potem, ko je prišlo v zvezi do določenih sprememb. Žal pa se naša pričakovanja, da bi zveza dobila čisto drugačno lice, v skladu z zagotovili, ki so nam bila pred tem dana, niso uresničila, posebno je ostalo nereseno vprašanje direktorja zveze.

To se je občutilo tako v notranjem kot tudi, in posebno še, v zunanem poslovanju organizacije, kjer nismo kmetovalci, ki smo prevzeli v njej nekatere vodilne funkcije, nikoli mogli resnično samostojno delovati in se tako odločneje in aktivneje zavzemati za reševanje problemov tržaških kmetovalcev.

Globoko razočarani nad stanjem v zvezi smo proti koncu lanskega leta naslovili na državno in deželno vodstvo zveze zahtevo, da se organizaciji na Tržaškem prizna popolna avtonomija in pravica do samostojnega imenovanja direktorja. Ker niso naše zahteve rodile nobenega pozitivnega rezultata, smo sklenili, da odstopimo od svojih funkcij.

Sledi 8 podpisov

OD TEDNA DO TEDNA

■ V petek 6. avgusta je nova Andreottijeva vlada prejela zaupnico v senatu. Od 220 navzočih senatorjev je za vlado glasovalo 136, proti 17, vzdržalo pa se jih je 69. Za vlado so glasovali demokristjani, senatorja južnotiroske ljudske stranke in eden iz Doline Aosta, vzdržali pa so se predstavniki komunistov, socialistov, republikancev, socialdemokratov in neodvisne levice (razen dveh, ki sta glasovala proti). Senatorji stranke MSI so vsi glasovali proti. Med preštevanjem glasov je prišlo do napetosti v zbornici, ker je nekdo sporočil, da je v senatu podtaknjena bomba, kar pa ni bilo res.

■ V svojem programskem govoru je predsednik Andreotti omenil tudi osimske sporazume. Dejal je: »Z italijansko-jugoslovanskimi sporazumi iz Osima je Italija, z bolečimi žrtvami, dala konkretno vlogo odprave možnostnih trenj. Vlada želi, da bi bil čimprej opravljen parlamentarni postopek za ratifikacijo, s katero bodo omenjeni sporazumi začeli veljati.« Pri tem ni niti z besedo omenil vprašanj slovenske narodnostne skupine v Italiji.

■ Na priporočilo Kongregacije za verski nauk je sv. oče razrešil oporočniškega benediktinskega opata Giovannija Franzonija vseh duhovniških obvez in dolžnosti ter ga prevedel v laiški stan. Spor med cerkveno hierarhijo in Franzonijem je izbruhnil pred dvema letoma, ko se je Franzoni ob referendumu izjavil za razporoko. Kasneje je zagovarjal tudi svobodni splav, teden dni pred zadnjimi državnoborskiimi volitvami pa je napovedal še svoj vstop v italijansko komunistično partijo.

■ V skrivnostnih okoliščinah je bil ubit na meji med Vzhodno in Zahodno Nemčijo Hirschberg-Rudolphstein italijanski šofer Benito Corghi, doma iz Rubiere pri Reggio Emilia. Ker je pozabil neke dokumente na vzhodnonemškem bloku, se je peš vrnil, pa so ga med potjo pokosile strojnece pregorelih vzhodnonemških policistov. Uboj je napravil mučen vtis v vrstah PCI, saj je bil Corghi njen član.

■ Na Gardskem jezeru je silen veter prevrnil jadrnico. Tri osebe, vsi Nemci, so utonile, 12 letni Jakob Voldenauer pa je s plavanjem po treh urah prišel živ do obrežja.

Bralci pišejo

Ne morem molčati

Tržaški slovenski dnevnik se je v nedeljo 1. avgusta oglašil s člankom o pokojnem goriškem nadškofu Karlu Margottiju. Ni moj namen tukaj ugotavljati, kaj je res in kaj ni res med trditvami Primorskega dnevnika. Hotela bi se ustaviti le ob ugrabitvi podobe svetogorske Matere božje, kar se je zgodilo v noči od 6. na 7. junij 1947.

Podoba je ponoči izginila iz goriške stolnice in ostal je le okvir. Pozneje se je zvedelo, da so »neznanici« podobo odnesli v Vatikan. Med potjo iz Gorice v Vatikan pa so podobo hranili oziroma skrivali na kakem vlažnem kraju, zato je bila zelo pokvarjena. Strokovnjaki vatikanskih muzejev so jo popravili, slovenski verniki na Tržaškem in Goriškem so pa zbrali denar za stroške. Ko so prenovljeno podobo svetogorske Marije prenesli na Sv. goro, so množice slovenskih ljudi romale k njej iz Slovenije in tudi iz Italije. Ko so obnovili žičnico, je število romarjev še narastlo. Posebno ob nedeljah smo morali v vrsti čakati, da smo prišli do žičnice. Sedaj pa trdijo v Novi Gorici, da žičnica ni bila dobičkanosna in so jo ukinili.

Toda glej! Romarji so si pomagali tako, da so se z avtobusom Nova Gorica-Lokve peljali do Prevala, od tam pa peš na goro. Sedaj so tudi ta nedeljski avtobus ukinili. Končno je tu tudi problem ceste. Včasih je bila cesta na Sv. goro lepo vzdrževana, da si po njej lahko vozil brez večjih težav. Kakšna je sedaj? Naj si jo gre ogle dat tajnik Zveze komunistov Slovenije! O svetišču vemo, da je v popravilu že več let. Denar se s prostovoljnimi darovi vernikov le počasi steka, zato tudi dela na predreju le počasi. Poleg tega je svetišče prizadel tudi letošnji potres.

Mussolini je dal denar, da se je svetišče na Sv. gori znova pozidalo po razdejanju v prvi svetovni vojni. Sedanja ljudska oblast pa ima do svetišča le mačehovski odnos, kadar ne prihaja do odkrite sabotaže. »Primorski dnevnik« se pa na svetogorsko Mater božjo spomni le zato, da lahko pove, da so jo ugrabili za časa nadškofa Margottija.

Kakor ni bilo v čast tistim italijanskim ljudem, ki so podobo svetogorske M. B. ugrabili, da bi je ne dobili »Slovenci«, tako ni v čast sedanjim odgovornim ljudem v Novi Gorici, ki imajo to podobo na svojem ozemlju, ne vedo pa, kaj z njo početi. O tem pač ne morem molčati.

P. U.

Komunist sprejema »fašiste«

V torek 3. avgusta je bil predsednik poslanske zbornice komunist Ingrao na uradnem obisku v deželi Furlaniji-Juljski Benečiji. Naredil je več obiskov in sprejel več delegacij, med njimi tudi predstavnik slovenskega političnega in kulturnega življenja v Italiji. V tej delegaciji sta bila tudi vidna predstavnika Slovenske skupnosti Dolhar in Terpin; slednji je zastopal kulturno življenje demokratičnega tabora. Toliko za uvod. Sedaj pa na točko, ki me je spravila k pisanju!

Bil sem med somišljeniki Slovenske skupnosti 18. junija na zaključnem volivnem zborovanju v Doberdobi, kjer so komunisti (nekje med njimi je bil tudi župan in se še ne ve, ali je bil tudi on aktiven ali pasiven) žvižgali, vpili in psovali govornike Slovenske skupnosti ter jim kričali: »Fašisti!«

To psovanje mene ni bolelo, nasprotno še zabaval sem se, ker so pač komunisti pokazali ob tistem zborovanju SSK svoj pravi, nespremenjeni obraz nestrpnosti in sovražnosti vseh, kar diši po pristni demokratični slovenski dejavnosti. Zame ni bilo to nič novega, ker nisem nikdar verjel in tudi nikdar ne bom verjel v »novi obraz komunizma«, v njegovo voljo po pristni demokraciji, sožitju, pluralizmu itd. Te besede jih oni (voditelji in navadni komunisti) izgovarjajo zgolj iz propagandnih nagibov, ker vedo, da lepa beseda lepo mesto najde in da se vsak otrok medu kaj rad približa.

Mene zanima pri vsem tem nekaj drugega: kako bodo tisti komunisti, ki so govornikom Slovenske skupnosti kričali »fašisti«, reagirali sedaj, ko je komunist Ingrao svezano sprejel slovensko delegacijo, v kateri sta bila tudi dva »fašista« (Dolhar in Terpin)? Pričakovati je, da bodo dosledni in poslali tov. Ingrau ostro protestno pismo in sklicali obenem svoj domači antifašistični odbor. Kaj se vam zdi?

Volivec SSK

■ Na nezavarovanem cestnem prehodu čez železniško progo blizu mesta Bari je potniški vlak zavožil v avtomobil znamke Fiat 127 in ga dobesedno razpolovil. Dva potnika sta bila na mestu mrtva, pet pa huje ranjenih.

SPLOŠNE SMERNICE O PRIPRAVI NA ZAKON

V zadnjih odlomkih, ki smo jih objavili, govori dokument italijanskih škofov o zakonu in družini o splošnih smernicah pri pripravi za skupno pot v zakonskem in družinskem življenju. Te pomagajo, da se zaročenci postopno poglobljajo v nauke evangelija, ki jih bodo morali potem uresničevati v svojem življenju, pri čemer jim bosta v veliko oporo in podporo zakramenta sv. spovedi in sv. obhajila.

Zato morajo zaročenci vedno bolj spoznavati zgodovino odrešenja, ki ima svoj vrhunec v smrti in vstajenju Jezusa Kristusa in se skozi vse čase in rodove uresničuje v poslanstvu in življenju božjega kraljestva na zemlji, ki je Kristusova Cerkve.

Truditi se morajo, da bodo postopoma spreminjali svoje mišljenje in življenje po božjih načelih, ki jih oznanja evangelij. Svet s svojimi zmotnimi nauki vdira v posameznike in človeško družbo, zato se je temu treba stalno upirati, da ostanemo zvesti Kristusu in Cerkvi.

Sprejemati morajo preizkušnje in krize, ki stalno spremljajo vsako človeško življenje, z zavestjo, da so z njimi dejansko soudeleženi pri Kristusovem trpljenju in odrešenju.

Uvajati se morajo v pravo molitev in liturgično življenje Cerkve, po katerem prejemamo sadove Kristusovega odrešenja, ki nas usposablja za pričevanje Kristusa in za delo v korist bližnjemu.

NOVICE IZ SLOVENIJE

Log pri Vipavi

Marijina cerkev v Logu pri Vipavi je v nedeljo 1. avgusta doživela spet svoje vrstno bogoslužno slavo: pet letošnjih srebromašnikov je tam skupaj somaševalo in se Bogu zahvalilo za 25 let mašniške službe.

Prišli so: Joško Benedetič, spiritual v vipavskem semenišču, Vinko Kobal, župnik v Desklah, Janez Lapanja, župnik v Godoviču, Martin Pavlin, župnik v Lokovcu, Alojzij Vetrlih, ravnatelj semenišča v Vipavi. Med somaševanjem so peli združeni pevski zbori iz Vipave, Sturij in Ajdovščine. Zbor je vodil prof. v vipavskem semenišču Tone Požar.

Ceprav je tisto nedeljo popoldne prišlo do hudega naliva, se je v cerkvi zbralo zelo veliko ljudi, ki so pozorno sledili somaševanju in ubranemu petju.

Smrt dveh primorskih duhovnikov

V apostolski administraturi Slovenskega Primorja je v duhovskih vrstah nastala dvojna vrzel: umrla sta Stefan Gnjezda, župnik v Lokavcu pri Ajdovščini, in Andrej Ercigoj, župnik v Matenji vasi pri Postojni. Prvi je 6. avgusta izdihnil v bolnišnici v Sempetru, drugi pa je 8. t.m. od kapi zadet umrl pri pogrebu g. Gnjezde. Ko se je pogrebni sprevod v Lokavcu pomikal od cerkve na pokopališče, je o mahnil; prenesli so ga v župnišče, a je že preminil.

Stefan Gnjezda je bil dober in goreč duhovnik, ki je v ponižni tihoti oral globoke brazde v duše svojih župljanov in slovel kot mladinski vzgojitelj in animator. Priznalne in občudovalne besede, ki mu jih je v imenu lokavške mladine izreklo ob odprtem grobu deklet, so marsikomu privabile solze v oko, a še bolj so izpričale, kako si je pokojnik s sodobnimi vzgojnimi prijemi znal nase prikleniti srca mladinskih skupin.

Rodil se je 28. novembra 1912 v župniji Gora pri Idriji. Študiral je v goriškem malem in velikem semenišču. Imel je vrsto odličnih sošolcev, nekaj teh je že stopilo v večnost: prof. Mirko Filej, dr. Alfonz Čuk, Stanko Sarf, Artur Zalatel. V mašnika je bil posvečen 27. marca 1937 in kot dušni pastir deloval v Idriji (1937-39), v Podkrajju (1939-65) in v Lokavcu (1965-76). Dasi po naravi skromen in ponižen je razvil bogato dejavnost. Z vso zavzetostjo se je posvečal dušam, skrbel zlasti za mladino, tako da je bilo versko življenje v Podkrajju in v Lokavcu kar ovrtoče. Znal pa se je poprijeti tudi ročnih del, napeljav elektrike, urejevanja cerkvenih poslopj.

Menda ni bilo duhovnika med nami, ki bi bil med zadnjo vojno toliko prestopal kot g. Gnjezda. Župniki v goratih krajih kot npr. na Otlici, Colu in v Podkrajju so bili dan za dnem priča spopadov med partizani in Nemci, vojaških čistk in hajk, požigov in pobojev...

Dragi Stefan! Ob pobeju iz dežele grozot, iz Istre si septembra 1943 stopil predme gologlav, v rokavcih, neobrit in raztrgan pravi potepuh. Nemci so te bili pobrali v župnišču v Podkrajju in te odtirali s seboj. Kolona težkih nemških tankov, oklopnjač in minometov je odvihrala skozi Vipavsko, prek Krasa in Brkinov v globoko Istro, tebe pa so privezali vrh prvega tanka, da si izpostavljen kot tarča za svinčenke in krogle, gologlav in v rokavcih, gledal spopade, požare, puščice in smrt, ki so jih Nemci sejali... Čez pet dni so te prisilili, da si izkoplješ grob, esesovci so medtem s samokresi merili nate, in ko je bil grob za tri širok, so vanj postrelili druge, tebe pa so pahnili v stran in te pogladi v beg ter streljali za teboj, ti pa si bežal, bežal preko golčav in kraških skal in pritaval na Vipavsko...

Andrej Ercigoj se je rodil 26. oktobra 1915 v Skofljah (Vreme). V mašnika je bil posvečen v Benetkah. Ko se je po vojni vrnil na Primorsko, je bil sprva župnik na Pivki (1958) in zatem v Matenji vasi. V Benetkah je poučeval v bogoslovju kot profesor dogmatike, v dušnem pastirstvu pa je vse svoje lepe zmožnosti in sile posvečal duhovnemu življenju svojih faranov. Tako nenadna smrt na pogrebu sobrata je vse močno pretresla.

Naj bo dobri Bog obema bogat plačnik!

R. K.

KRATKE NOVICE

■ Prvič v svoji zgodovini bo imel Rim komunističnega župana. Bo to prof. Giulio Carlo Argan, ki poučuje moderno umetnost na rimski univerzi. Prof. Argan je bil izvoljen kot neodvisni kandidat na listi PCI. Krščanska demokracija se je odločila za opozicijo, ko se stranke PCI, PSI in PSDI sklenile sporazum o izvolitvi župana, PRI pa je obljubila vzdržati se pri glasovanju.

■ V rudniku črnega premoga Breza v Bosni, 20 km od Sarajeva, je prišlo zaradi eksplozije metana do hude nesreče, v kateri je izgubilo življenje 17 rudarjev, 13 pa jih je bilo ranjenih. Leta 1970 je bilo v istem rudniku zaradi enake eksplozije kar 50 mrtvih.

■ V Hirošimi so 6. avgusta počastili spomin na žrtve prve atomske bombe, ki je ta dan pred 31. leti padla na mesto in ga strahotno razdejala. Število smrtnih žrtev je do danes doseglo že 86.975 oseb, bolnišnica v Hirošimi pa je od ustanovitve leta 1956 sprejela 661.463 bolnikov.

■ V Južni Afriki je prišlo do novega spopada med policijo in črnskimi študenti. V predmestju Johannesburga v Sowetu je bilo ubitih pet črncev, med njimi 15-letna deklica, 18 črncev pa je bilo ranjenih.

■ Na severni strani znane gore Grossglockner (3798 m) v Avstriji je prišlo na žičnici, ki vozi na ledenik Kaprun, do nenavadne nesreče. Obe kabini sta z vso močjo udarili ob pristajalne naprave. Pri tem je bilo 37 ljudi ranjenih, tri od njih zelo močno.

Jamboree

(Nadaljevanje z 2. strani)

na njihov prihod ter se spraševali, kako se bomo med seboj razumeli, kakšni bodo medsebojni odnosi in stiki, kako se bomo počutili skupaj.

Ze ob prvem srečanju, ob prvem pogovoru z njimi pa se je izkazalo, da se bodo med nami spletle kar najtrdnije in najtrajnejše vezi. Korošci so s svojo preprostostjo in svojo nenavadno prijaznostjo takoj prevzeli vse skavtinje in skavte in kmalu smo občutili, da bodo prav odnosi s koroškimi brati najtoplejši in najpriskrenejši.

Mislim, da smo se dolžni vsem koroškim bratom zahvaliti za to srečanje, za vse, kar so nam posredovali s svojim bivanjem med nami in za zgled, ki so nam ga dali s svojim življenjem. Vsakdo izmed nas je namreč prav kmalu opazil, da vlada v njih skupini še vedno tisti pravi skavtski duh, ki se je v naših skupinah že precej izgubil, da ima njihova skupnost bolj trdne temelje, čeprav so prebrodili več kriz in težav in da imajo v sebi posebno vrsto trdoživosti in odpornosti, ki jo pri nas zelo poredko srečamo.

Naj ob zaključku pošljem na slovensko Koroško najlepše pozdrave, njenim skavtom pa naj zakliče najpriskrenejši in najiskrenejši »Nasvidenje« na prihodnjem Jamboreju, kjer bomo proslavljali 20-letnico njihovega obstoja.

Goriška skavtinja

goriške novice

Fanfani v Gorici

Na vabilo Krščanske demokracije je prišel v nedeljo 8. avgusta v Gorico senator Fanfani, da prisostvuje proslavam 60-letnice prvega ukorakanja italijanskih čet v Gorico. Kot je znano, se je naslednje leto morala umakniti italijanska vojska zaradi poraza pri Kobaridu za reko Piave.

Fanfani je obiskal kostnico na Oslavju, položil venec ob razbiti spomenik v parku »della Rimembranza«, prisostvoval na trgu C. Battisti sv. maši, katero je opravil nadškof msgr. Cocolin in imel nato govor, v katerem je naglasil, da je nauk volitev 20. junija letos, da vsak Italijan brani svobodo. Zupan De Simone pa je podčrtal povezovalno vlogo Gorice, ki jo ima v današnji stvarnosti.

Opoldne je Fanfani na sedežu goriške prefekture sprejel predstavnike političnega, gospodarskega in družabnega življenja. Med njimi je bil tudi zastopnik našega lista. Kasneje je odpotoval v Videm, kjer se je srečal s predstavniki oblasti, parlamentarci in zastopniki krajevnih ustanov ter z njimi razpravljal, kako čimprej odpraviti posledice potresa.

Na Višarje in Koroško

Kakor vsako leto, so tudi letos Steverjanci poromali na Višarje. Letos jih je oba dni, 7. in 8. avgusta spremljalo lepo vreme. Romarjev se je nabralo za velik avtobus. Pot je vodila skozi potresno območje. V Huminu ni bilo več cerkvice, ob kateri je bil prejšnja leta postanek. Na Višarjah zaradi poškodovanega zvonika zvonovi ne smejo zvoniti. Pa so prinesli Steverjanci s seboj zvonček, ki ga je oskrbel g. A. Martinčič, sošolec p. Bogomila Remca, ki oskrbuje višarsko božjo pot. Zvonček je ostal na Višarjah in bo vabil vernike k božji službi.

Zvečer je bila maša za nedeljo. G. Vinco Zakelj je govoril o poslanstvu, ki ga ima vsak kristjan v družini, župniji in narodu. Spomnil je na petdesetletnico, odkar je bila višarska cerkev od goriškega nadškofa dr. Sedeja znova posvečena. Zgodilo se je to 1. julija 1926. Malo prej pa je škof posvetil še cerkev v Steverjanu (4. maja) in cerkev v Ločniku (30. maja).

Po večerni maši je bila procesija z lučkami okrog višarskega hriba, med katerimi so udeleženci prepevali litanije Matere božje. Ob višarskem križu so nato Steverjanci zakurili kres ter peli in se pogovarjali pozno v noč. Bila je čudovita noč, z luno obsijana. Nekatere je zamikal svet Lovce, pa so se v luninem svitu povzpeli nanje.

Po jutranji maši je bil odhod v dolino, saj je bil na programu celodnevni obisk Koroške. V Celovcu je že čakal g. Franc Vakounig, ki je bil nato za vodiča. Pot je vodila h Gospe Sveti, h knežjemu kamnu, nato mimo Tinj, Velikovca in Globasnice do Sel pod Karavankami, kjer je bila domača veselica. Tam so obiskali grob Hermana Velika, ki je bil selski župan in je nedavno umrl. Ovinki proti Selam za dolgi avtobus niso bili kaj prijetna zadeva, a vse je šlo po sreči, kakor tudi povratek.

Romar

tržaške novice

Pokojni Milici Abramovi v spomin

Hvaležnost do pok. ge. Milice mi narekuje, da se ji v svojem in v imenu mnogih zahvalim za prebogato karitativno delo med zapuščenimi in potrebnimi.

Rodila se je 19. novembra 1894 pri Sv. Mariji Magdaleni Spodnji v ugledni slovenski družini Cerkevnič. Najmlajša izmed desetih otrok je obiskovala Cirilmetodovo šolo v Trstu, doštudirala pa je pri uršulinkah v Ljubljani. Kot uradnica je službovala do poroke z dr. Josipom Abramom 9. februarja 1918 pri c. kr. namestništvu (prefektura) v Trstu. Med svetovno vojno je veliko delovala pri Rdečem križu. Po poroki se je posvetila družini in spremljala možovo delo pri Cirilmetodovi šoli do njenega razpusta. V tem obdobju je bila tudi članica podpornega društva za potrebne otroke te šole.

Najširše področje njenega delovanja pa je bila Vincencijeva konferenca po drugi svetovni vojni. Samo Bog ve, koliko ljudi je vsa ta leta našlo pri njej pomoč in podporo. Lepo jo je označil msgr. Zivice, ki je imel pogrebno mašo: »Bila je pravi božji otrok po krstu in življenju!«

Maša in sv. obhajilo, tudi za ceno velikih žrtev, sta jo izoblikovali v osebnost res vesoljne širine in globinske uravnoteženosti. Znala je v sebi združevati duhovno in svetno. Bila je dobra pianistka in pevkica. Zanimala se je in obiskovala vse pomembnejše kulturne prireditve prav do pozne starosti.

Vzorna kot žena, mati in vzgojiteljica. Z enakim čutom odgovornosti je vključevala med svoje dolžnosti skrb za vesoljno

Draga 1976

Strovesno odprti bo v soboto 4. septembra ob 17. uri. Temu sledi predavanje »Marksizem in svoboda«. Nato debata in družabnost.

V nedeljo 5. septembra bo ob 9. uri zjutraj sv. maša na prostem, združena z duhovno mislijo. Sv. mašo bo daroval apostolski administrator nadškof msgr. Cocolin.

Takoj nato bo ob 10. uri predavanje »Dileme svobodnega tiska«. Debatna in družabna premor.

Ob 16. uri »Troje velikih sporočil« (Kette - Cankar - Kosovel). Debatna, sklep, družabnost.

Letošnji predavatelji bodo predstavljeni časnikarjem in javnosti na tiskovni konferenci z zakusko, ki bo na predvečer študijskih dni v petek 3. septembra v dvorani Društva slovenskih izobražencev, ul. Donizetti 3/I. Začetek ob 18. uri.

Pok. Milica Cerkevnič por. Abram

družino misijonarjev, duhovnikov in potrebnih. Poznala je marsikatero podstrešje najbolj zapuščenih in neznanih, katerim je materinsko pomagala in jih stalno podpirala.

Mož kot ugleden odvetnik in socialni delavec ni mogel biti izvzet od tedanjega splošnega fašističnega nasilja. Tako je tudi gospa Milica bila deležna strahu in trpljenja, ko so ji moža prišli med talce, ga imeli pod policijskim nadzorom ter mu docela uničili odvetniško pisarno. Neomajno blaga in plemenita je ga. Milica znala biti tudi skrajno odločna, kadar je bilo potrebno. Policijskemu agentu, ki je tedensko hodil nadzorovat moža, je enostavno zaloputnila vrata pred nosom, da se od takrat ni več prikazal.

Njena zvestoba Bogu in Cerkvi ji je bila že v življenju bogato poplačana. Obema hčerkami (profesorica Laura in Neda por. Jevnikar), je vcepila ista trdna načela verske in narodne zavesti. Kot stari mami pa so ji gotovo bili najbolj pri srcu njeni štirje vnuki, Marjan, Marko, Ivo in Magda, za katere je verjetno veljal najbolj prizrčen del njenih rožnih vencev.

Pravijo, da je smrt človeka kot z mnogimi zakladi potopljena ladja... O pok. ge. Milici bi rekli, da z zakladi vred, ki jih je prejela in delila, počiva zdaj potopljena v božjo skrivnost.

Obogatila nas je s svojim lepim zgledom, naj še za nas prosi, da se tudi mi vsaj nekoliko usposobimo, če že ne za strokovnjake, pa vsaj za začetnike onostranstva!

F.V.

Sv. Ivan

Konec julija je umrl v tržaški bolnišnici naš faran Viktor Vekjet v 71. letu starosti. Bil je eden izmed najbolj zvestih udeležencev naših skupnih romanj. Tudi letos je šel z drugimi romarji v Einsiedeln, četudi težko bolan. Takoj po povratku se je zatekel v bolnišnico, kjer je za vedno zatisnil trudne oči. Naj se mu Marija, katero je obiskal v življenju v številnih njenih svetiščih, razodene v nebeski slavi!

Vodstvo Vincencijeve konference sporoča, da se vrnejo dečki in deklice iz kolonije v Comegliansu v petek 20. avgusta. V Gorico na železniško postajo prispejo okrog 11. ure, v Sesslan ob 11.30 in v Trst, na avtobusno postajo, v ulici Flavio Gioia, okrog poldne.

Otroci iz morske kolonije v Nabrežini se vrnejo v petek 27. avgusta. Prihod v Gorico, pred železniško postajo, je predviden za 10. uro popoldne.

»KATOLISKI GLAS« V VSAKO SLOVENSKO DRUŽINO!

Radio Trst A

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45. Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 15. do 21. avgusta 1976

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Komorna glasba. 11.15 Mladinski oder: »Mojsin v Kirgiziji«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 Glasbeno popoldne. 17.00 »Slavna žena«. Igra. 18.30 Nedeljski koncert. 19.00 Zvoki in ritmi. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.00 Glasbeni utrinki. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Revija glasbil. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.10 Podvodna arheologija. 19.25 Južna Amerika igra in poje. 20.35 M. Musogrski: »Boris Godunov«, opera.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Deželni koncerti. 19.00 Filmska glasba. 19.10 Slovenska vojna lirika. 20.35 Simfonični koncert. 21.45 Glasba za lahko noč.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Polifonija. 18.50 Semeni plošče. 19.10 A. Rebula: Po deželi velikih jezer. 19.25 Za najmlajše. 20.00 Glasbeni utrinki. 20.45 »Malica na travi«, enodejanka. 21.05 Glasba za lahko noč.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Dela deželnih skladateljev. 19.10 Na počitnice. 20.00 Glasbeni utrinki. 20.35 Koncert. 21.05 Glasba.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Motivi nedavne preteklosti. 18.30 Klasiki 20. stoletja. 19.10 Slovenski biografski roman. 19.30 Glasbeni drobci. 19.40 Pevska revija. 20.35 Nenavadne in skrivnostne zgodbe. 21.00 Lahka glasba.

Ljubljanska TV

Spored od 15. do 21. avgusta 1976

Nedelja: 9.00 Naši zbori: Tone Tomšič. 9.50 D. Guardamagna: Puccini, nadaljevanje. 10.45 Otroška matineja: Catch Kandy, Ribič in lovec. 12.20 Nedeljsko popoldne. 17.55 Tarantela, film. 20.00 Na vrat, na nos. 21.00 Skrivnosti Jadrana.

Ponedeljek: 18.00 Figole-fagole, I. del mladinske igre. 18.45 Mladi in mlade. 20.00 M. Zalica: Tako so izvedeli za skrivnost, TV drama. 21.10 Kulturne diagonale.

Torek: 18.00 Trapollo HH 33, otroška oddaja. 18.45 Ljudska umetnost in obrt. 22.55 H. Fallada: Kmetje, bombe in oblast, TV nadaljevanje.

Sreda: 18.10 Na sedmi stezi. 18.45 Prijatelj glasbe. 20.00 Molk srca, film. 21.50 Dela starih čeških mojstrov.

Četrtek: 18.45 Poljudnoznanstveni film. 20.00 A. Konic: Najvažnejši dan življenja, nad. 21.05 Vrnitev lastov. 21.35 Serenada, glasbeno-baletna oddaja.

Petek: 18.45 Catch Kandy, film. 18.45 Rock koncert. 20.00 Kako pa kaj oče? TV nadaljevanje. 20.30 Albert Einstein, dokumentarna oddaja. 21.35 Helena, sodobna ženska, film.

Sobota: 18.30 Disneyev svet: Svetilničar, ki ni osamljen, film. 20.00 Bitka na River Plati, film. 21.55 Prodali so jih milijon.

OBVESTILA

Udeležencem izleta h Gardskemu jezeru in na grob bl. Leopolda Mandiča v Padovi: avtobus odide s Travnika ob 5.30 v soboto 21. avgusta. Ob 5.45 bo v Gabrijah, ob 6. uri na Vrhu. Cena vožnje 7.500 lir na osebo.

Izšla je »Pratika 1977«. Celovška Mohorjeva družba je izdala Pratikto za navadno leto 1976. Na prvem mestu je vremenski pregled za vse leto. Sledijo zanimivi sestavki o zgodovini koroških Slovencev: naselitev Slovencev v stari Karantaniji, vzroki nazadovanja Slovencev na Koroškem v zadnjih 70 letih, Mohorjeve obletnice, slavni koroški Slovenci ter vzgojni članki, nasveti, izreki za življenje, črtice, pesmi. Pratika vsebuje res zanimivo in koristno branje, zato jo vsem toplo priporočamo. Na razpolago je v Katoliški knjigarni v Gorici in na upravi Katoliškega glasa.

DAROVİ:

Za sklad Katoliškega glasa: F.B., Gorica 5.000; Izidor Uršič 5.000; Ivan Blažič 1.500 lir.

Za slovensko duhovnijo v Gorici: Ivan Krpan iz Gorice v spomin pok. dr. Stanka Vrčona 20.000 lir.

Za Katoliški dom v Gorici: U.Z. 6.000; V.K. 8.000; Marijina družba 20.000; M.M. 10.000; N.N. 2.000; N.N. 4.000; N.N. 5.000; N.N. 2.000; N.N. 10.000; N.N. 2.000 lir.

Za cerkev sv. Andreja v Standrežu: družina Vizintin iz Gorice namesto cvetja na grob Alojzija Lestan 20.000 lir.

Namesto cvetja ob smrti Milice Abram daruje družina Ferlat Kakeš za Zavod sv. Družine 10.000 lir.

V spomin dobre gospe Milice Abram roj. Cerkevnič darujejo za Slovensko Vincencijevo konferenco v Trstu: Lilijana Furlani 10.000; Lojzka Peterlin 10.000; Felicita Vodopivec 10.000; Mira Bole 10.000; Ksenija Budal 10.000; Nada Martelanc 10.000 lir.

Dar za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Sandro Zerjal ob smrti Ljudmille Cerkevnič vd. Abram 5.000 lir.

Za Vincencijevo konferenco v Barkovljah daruje namesto cvetja v spomin pok. ge. Milice Abram N.N. 5.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: družina Gec 2.100; družina Gagliardo ob krstu 20.000; Loricca Lojk v spomin drage mame 7.000; Marija Dolenc ob prvi obletnici smrti Marije Sosič 5.000; N.N. 10.000; Danila Levstik v spomin Avgusta Pahor 5.000; družina Skabar 25.000; Oskar Malalan ob sestrični poroki 5.000; Karel Grgič ob poroki 15.000; razni 26.000; N.N. za ogrevanje cerkve 20.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlagah: družina Maver 10.000; družina Cavicchioli v spomin Josipa Tance 3.000 lir.

Za žrtve potresa: verniki iz Standreža 400.000 lir.

Za slovenske misijonarje: Standrež 50 tisoč lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

SLOVENSKO AKADEMSKO DRUŠTVO SKAD V GORICI

vabi na

študijsko počitniške dneve

ki bodo v Žabnicah od 14. do 16. avgusta

Sobota 14. avgusta popoldne:

»Psihološka problematika mladega človeka«
(psiholog dr. Danilo Sedmak)

Nedelja 15. avgusta popoldne:

»Ljudsko izročilo Slovencev v Italiji«
(etnolog dr. Pavle Merkú o svoji zadnji knjigi)

Ponedeljek 16. avgusta: izlet v Astrijo ali v hribe, po želji.

Vabljeni

Koča sv. Jožefa v Žabnicah, kjer bodo študijsko-počitniški dnevi

Marijo Kogoj por. Gerbec

Bog povrni vsem, ki so jo obiskovali in pomagali v bolezni. Hvala vsem, ki so se udeležili njenega pogreba. Posebna zahvala msgr. dr. Močniku za sv. mašo in poslovilne besede.

Zaljujoči: mož Riko, brat Franc in ostali sorodniki

Gorica-Ročinj, 10. avgusta 1976

ZAHVALA

Ganjeni zaradi izkazanega sočutja ob smrti naše drage mame

Milice Cerkevnič por. Abram

se zahvaljujemo vsem, ki so nam bili blizu v teh žalostnih dneh.

Laura in Neda Jevnikar z družino

Trst, 8. avgusta 1976